

Удовиченко Юрій Іванович

Народився 20 липня 1961 року на Херсонщині. Закінчив військовий інститут в Ленінграді. Почав писати вірші у 2009 році. Виховує доньку та внука, яких дуже любить.

Внуку

Мой милый внучек,
Ложись на бочок,
Я книжку тебе прочитаю:
Как люди живут,
Как травы растут,
Как птицы на юг улетают.

А может когда-то
Ты станешь солдатом,
Как птицы на юг полетишь.
И с миссией мирной
В пустыне обширной
Войну навсегда победишь.

Хотя я не скрою
И планы не строю —
Все зло победить невозможно.

Но надо стараться,
За счастье сражаться
И к Богу идти осторожно.

А в детстве я тоже,
Ведь был помоложе,
Хотя это было давно...
Внучек засыпает
И пусть не узнает,
Как проходило оно.

Я в рідній державі
Не мав навіть права
Батьківської мови вивчати.
Прийшов тридцять третій,
І «рідні поради»
На північ відправили тата.

Нас мама плакала,
Сльозами годувала,
Ми з голоду пухли та хляли.
А мама в колхозі
Для братських народів
Вагони з зерном відправляла.

Та мамина доля
В засіянім полі

Під бомбою враз обірвалася.
І хати палали,
І люди кричали,
Війна з німчурой розпочалася.

Ми вдвох із сестрою
Над тихою рікою
Землянку собі збудували.
Ми Бога молили,
Людей ми просили
І в наймах ми хліб добували.

Та якось весною
Пішов лід рікою
І пісня пташина не лине.
Жінки та дівчата —
В вагони за грати,
Як скот, повезли з України.

Сестричку любиму,
Надію єдину,
Фашисти на захід погналі.
Як жив — пам'ятаю,
Як вижив — не знаю.
Дитинство війна відібрала.

Мой милый внучек,
Повернись на бочок,
Красивые сны наблюдай.
Ты всем дорожи,
Что даст тебе жизнь,
Но дедушки детства не знай.

Спогади про Германію

Сьогодні на пошті
Отримала кошти —
Німецьких чотириста марок.
Серце стискало,
Коли я згадала,
За що мені цей «подарок».

Як випала доля
Мені у неволі
Три роки, як в пеклі, провести.
Далеко від хати,
Від рідного брата,
Крізь сльози хреста свого нести

Сумлінна робота
На бургера Отто

В Союзі вважалась як зрада.
А як було жити,
Що було робити?
Я й тому життю була рада.

В далекій країні,
У лютій чужині
Я Бога сердешно просила,
Щоб серед страждань,
Щоб серед знущань
Він вижити дав мені сили.

І я славлю Бога
За перемогу
Над клятим фашистським катом.
І як було соромно,
Перед владою боязно
Вертатись до рідної хати.

Пройшло півстоліття,
Згадала лахміття,
В якому вернулась додому.
Що жити лишилась
І доля продлилась —
Я вдячна лиш Богу одному.